

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10

mm
0
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50

S a n g

i Anledning af et engelsk Skib, som blev overfaldet af græske Sørovere om Aftenen den 27de October 1846 paa Høiden af Tenedos.

Med Skibet Jone Jonas fra England vi gik;
Men, hvad os skulde rammes, vi snart erfare fik.
Jeg gik og drev i Tanker paa Dækket op og ned,
Da paa de stolte Planker vi seilede affled.

Sydvesten rædsomt raste og Søen den gik høi,
Vi rebed' og vi braste og Seilet hurtig fløi,
Som Fuglen over Vandet, og Alt var vel ombord,
thi godt vi klarte Landet, derfor var Glæden stor.

Vi længe ploied' Søen for Modvind, Frost og Sne.
Lilsidst os foied' Vinden, til Land vi saae i Se,
Det Land, hvorhen vi skulde, og det var Grækenland,
Vi Seilene holdt fulde, og glad' var alle Mand.

En Aften da vi alle til Rois os havde lagt,
Da hørte vi det knalde (vor Skibsdreng havde Bagt),
Da blev vi heelt forstræffet, — vi Alle som et Lyn
sprang hurtig op paa Dækket; men tænk dog for et Syn!

En heel Søroverfjare der vrimled' paa vort Dæk,
Vi fik os ei forsvare, vi slaæet var af Skræk,
Captainen han laa bunden, vor Skibsdreng han laa dræbt,
Vor Styrmand, som blev funden, blev under Spillet slæbt.

Nu var vi reent fornummet, de plyndred hvad de sandt,
Vi pakket blev i Rummet, fik svære Hug iblandt.

ca 1860
V box 35: 1036

Dmsiber og de reiste med Skibet og med os,
De Roverslaget heiste, og kom til Lenedos.
Nu gaaer vi her i Lænker og usælt Slaveri,
Dg paa de Klære tænker, samt paa om vi blir fri.
Til Himlens Gud tilfulde vi sætter Haab og Lyst,
Han veed kun om vi skulde engang see Englands Kyst.

G. B.

Om Lieutenant Lund.

Egen Melodie.

En Sang jeg vil fremføre om tappre Lieutenant Lund,
Som blev til Stockholm sendt, at hente Lovens Grund
For vor Regjerings Stand,
Hvordan den skulde holdes hos os i Norges Land.

Det var en Aften silde jeg ind til Stockholm gif,
Der mødte mig en Jomfru, som venlig saae mit Nit
Dg spurgte om mit Navn.

Hun var Barontins Datter, og var af Adelsstand.

Jeg svared' hende ventlig: „Mit Navn du vide maa;
Fra Norge er jeg kommen og skal til Kongen gaae,
Mit Navn er Lieutenant Lund.“

Det bruges udi Norge af alle Folkes Mund.“

„Jeg beder dig saa venlig, du mig besøge maa,
Min Fader er ei hjemme; men er paa Norlands-Mo
Dg exercerer der.

Nu han desværre for mig meget sygelig er.“

Jeg takker hende venlig for hendes Tilbud sin,

„Jeg haver ikke Tider, jeg skal for Kongen ind,

Dg tale med ham saa
Om mine Express-Breve, hvordan der mig vil gaae.“

Den anden Morgen tidlig jeg mon paa Slottet gaae;
Der mødte mig en Ljener, som vinked til mig saa

Dg spurgte om mit Navn.

„Lieutenant Lund jeg hedder og er fra Norges Land.“

„Jeg hilser dig saa venlig ifra vor Frue god,
Om du dem vil besøge alt ved et Middagsmaal;

Thi Tiden er saa lang

For vores unge Fruer, som bor i Sverrigs Land.“

„Er der ikke andet end Fruer i den Gaard,
Dg Mandsbefølgelser de saa saare skjeldent faaer,

Saa hils saa slittig dig,

Jeg skal dem vist besøge alt om en soie Tid.“

Da Klokken tolv var slagen jeg gif i Gaarden ind,
Der mødte mig en Klæde af smukke Jomfruer fin,

Jeg hilser alle dem,

Nu skal de blive besøgte udaf norste Mænd.

Den skønne Jomfru Clara tog mig ved Haanden fat
Dg fulgte mig saa venlig alt udi sit Ballads,

Hvor der tillavet var

Et Maaltid uden Lige, som de beredet har.

Jeg havde god Fornøielse, og jeg fornøied' dem,

„Nu stunder der til Aften, nu maa jeg reise hjem

Alt til det store Slot.

Jeg takker skønne Jomfruer for alt bevisste Godt.“

Saa svared' Jomfru Clara: „Hør du fra Norges Land,
Er du saa stolt tilmode, og er af ringe Stand;

I Nat du blive maa,

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10

mm
0
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50

Dig intet Ondt skal ramme, ei heller Ondt skal naae."
 Jeg horte om den Dale alt om min ringe Stand;
 "Jeg fattig er, men ærlig hvorhen jeg gaaer i Land;
 men svenske Skjoger ei
 Saa hastig mig skal narre, nu reiser jeg min Vej."
 Den tredie Morgen tidlig jeg reiseferdig var,
 Fra Stockholms Slot og Fæstning saa venlig Afsted ta'r;
 Jeg takker alle dem,
 Som mig saa godt har undet, nu maa jeg reise hjem.
 En halv Miil ud af Staden, der mødte mig en Dag,
 Som vistnok var udsendt isra det Bruupak,
 For jeg besøgte dem
 Og alle Skjoger kaldte, jeg fik en Lon saa frem.
 Den Ene hug med Sabel alt paa min venstre Arm,
 Den Anden slog med Klingen. Herover jeg blev harm,
 Jeg min Pistol tog fat,
 Og skjed Kuglen i Armen, saa Sabeln den nedfaldt.
 Saa drog jeg ud min Sabel og mandig med den slog,
 Ved en besværlig Fægten jeg dem paa Flugten jog,
 Og st en reiste jeg
 Saa sorgesuld tilmode en lang besværlig Vej.
 Det om Høsten atten hundrede og sexten var;
 Jeg af en haard Fægting al min Tid nok Minde har,
 Det jeg erindre maa,
 Saa længe som jeg lever en Krøbling jeg maa gaae.

—◆◆◆—
 Bergen.

Liljebø hos E. P. Andersen.
 Trykt med Caloric-hurtigpresse af J. C. Hagen.